

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 11Csp/209/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617205770
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlastimil Valkovič
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2019:4617205770.3

Rozhodnutie

Okresný súd Topoľčany, sudcom JUDr. Vlastimilom Valkovičom, v právnej veci žalobcu: Š. I., K.. X.X.XXXX O. X., Š. XXX/X, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava IČO: 35 807 598, o určení, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

- I. Súd u r č u j e , že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 403801785 zo dňa 24.9.2015 , uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov.
- II. Súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1./ Žalobca podal žalobu dňa 21.9.2017 o určení, že zmluva o poskytnutí úveru je bezúročná a bez poplatkov, ktorú odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 24.9.2015 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 403801785, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1600 eur, ktorý mal byť splácaný pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 262 eur v počte 12 splátok.

Naliehavý právny záujem o určení, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov vyvodzuje žalobca z potreby odstránenia právnej neistoty v právnom vzťahu medzi ním a žalovaným a poukazuje na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1M Cdo 1/2009 a rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co/224/2013 zo dňa 12.2.2014.

V prípade, ak zmluva nespĺňa zákonom požadované náležitosti, sám zákon č. 129/2010 Z.z. zakotvuje, že úver poskytnutý na základe tejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Bez toho, aby túto skutočnosť konštatoval príslušný súd, žalobca by mal pokračovať v splácaní úveru vrátane príslušenstva a uhradiť dlh v celom rozsahu, čoho dôsledkom by bolo, že by sa žalobca musel domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, čomu sa dá určovacou žalobou predísť. S poukazom na vyššie uvedené možno podmienku existencie naliehavého právneho záujmu považovať za splnenú.

Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase podpisu zmluvy a to:

- výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. - v zmluve nie je uvedený údaj o výške a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v zmluve je uvedená len výška splátky. Spotrebiteľ musí vedieť, koľko z ktorej splátky, prípadne na istinu, úroky a iné poplatky (rozsudok KS Prešov, sp.zn. 21 Co/104/2016 zo dňa 30.3.2017.

- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, v zmluve je uvedená výška RPMN 28% a v Dohode o plnení v splátkach vo výške 302,67 %.

- odplatu podľa osobitných predpisov - odplata je uvedená sumou v eurách, mala by ť však vyjadrená prostredníctvom percent, pričom ani jej výška nie je uvedená správne

- adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

uviedenie inej výšky RPMN v Zmluve o úvere a následne inej v Dohode o plnení v splátkach je nekalou praktickou, čo podporuje aj Rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 5Co/297/2016.

Výška RPMN a rovnako aj výška úrokov úveru sú neprímerane vysoké v rozpore s dobrými mravmi a teda by mali byť takéto dojednania absolútne neplatné.

Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sankcionuje v § 11 neuvedenie čo o len jednej z obligátných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 uvedeného zákona, že daný úver je bezúročný a bez poplatkov.

Na základe uvedených skutočností, treba zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 Zákona č. 40/1994 Zb. Občianskeho zákonníka. Takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou je Rozhodcovská zmluva č. 403802083 zo dňa 3.5.2016, ktorá bola uzavretá spolu so Zmluvou o úvere a žalobca nemal možnosť participovať na jej prijatí. Rozhodcovská zmluva bola len súčasťou predpripraveného formulára, pričom žalovaný v ňom určil konkrétny Rozhodcovský súd, ktorý mal rozhodovať prípadný spor medzi stranami a žalobca sa musel výberu takéhoto Rozhodcovského súdu podrobiť. Rovnako sa nebrala do úvahy skutočnosť, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a spotrebiteľ by nemal možnosť sa brániť pred všeobecným súdom. (Rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/134/2016 zo dňa 26.7.2016). V zmysle § 298 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku necháva žalobca na zvážení súdu, či vysloviť neprijateľnosť Rozhodcovskej zmluvy.

Na základe uvedených skutočností žalobca navrhuje, aby súd vydal nasledovný rozsudok: 1. súd určuje, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 403801785 zo dňa 24.9.2015 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov. Žiadny účastník nemá nárok na náhradu trov konania.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 13.11.2017 uviedol, že podľa jeho názoru v žalobe dostatočne odôvodnil, v čom vidí naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a to najmä v potrebe odstránenia právnej neistoty v právnom vzťahu medzi ním a žalovaným. Jediný subjekt, ktorý je oprávnený deklarovať, že úver poskytnutý žalobcovi žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, je všeobecný súd, ktorý ako nezávislý a nestranný orgán umožňuje naplniť ústavné právo každého občana na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenú v čl. 46 Ústavy SR.

Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že žalobca má „čakať“ než žalovaný iniciuje konanie o plnenie a „trpieť“ neustále obťažovanie zo strany veriteľa a spoločnosti zaoberajúcich sa vymáhaním pohľadávok, ak sa domnieva, že úver, ktorý mu veriteľ poskytol je bezúročný a bez poplatkov. A to najmä v situácii, keď každá výzva obsahuje stále vyššiu a vyššiu dlžnú sumu, v ktorej je zahrnuté príslušenstvo, na ktorého úhradu nemá žalovaný nárok. Ako je zrejmé, z údajov zverejnených v klientskej zóne žalovaného žalobca mu je v súvislosti s poskytnutým úverom povinný uhradiť ešte 8842,57 eur, ktorá suma určite nezodpovedá skutočnej výške pohľadávky žalobcu voči žalovanému, no doručenie výzvy s takouto „údajnou dlžnou sumou je vzhľadom na vek a zdravotný stav žalobcu spôsobilý privodiť mu ujmu. Žalobca tak má pocit, že neustále spláca svoj dlh žalovanému, no dlh sa nielenže neznižuje, ale naopak zvyšuje.

Takýto stav je ukázkovým príkladom stavu právnej neistoty, v rámci ktorého spotrebiteľ nevie, či právo je alebo nie je na jeho strane. Ak by prestal hradiť poskytnutý úver z dôvodu, že sa domnieva, že úverová zmluva neobsahuje všetky obligátné náležitosti a táto domnienka sa ukáže ako mylná, nielenže bude musieť hradiť bežné úroky z úveru, ale aj úroky z omeškania, zmluvné pokuty a trovy konania, či právneho zastúpenia.

Z tohto dôvodu má podľa tvrdenia žalobcu nastúpiť súd, aby neistotu odstránil a zároveň určil veriteľovi mantinely, v rámci ktorých sa môže pri uplatňovaní si nároku voči dlžníkovi pohybovať. Ak súd určí, že úver bezúročný a bez poplatkov, pre veriteľa to automaticky znamená obmedzenie jeho nároku voči dlžníkovi a pre dlžníka to znamená istotu, že nezaplatí veriteľovi viac ako to, na čo má veriteľ nárok. Predíde sa tak budúcim sporom o vydanie bezdôvodného obohatenia. Veritelia totiž neuznávajú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru do času, než túto skutočnosť bude deklarovať súd.

Ak súd rezignuje na poskytnutie ochrany spotrebiteľovi, tento sa dostáva do neriešiteľnej situácie, počas ktorej bezmocne čaká, než si veriteľ uplatní právo na plnenie na príslušnom súde a musí znášať veľké množstvo listov, správ a telefonátov, ktorých obsahom je vymoženie plnenia, na ktoré nemá veriteľ právo.

Žalobca zastáva názor, že dané určenie vyrieši vzťah medzi žalobcom a žalovaným aj do budúcnosti, nakoľko súd určí, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca vie, že nad rámec požičanej istiny nemusí žalovanému viac zaplatiť a žalovaný vie, že v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemá od žalobcu právo na ďalšie plnenie. Ak bude vyriešená táto základná otázka, vzťahy medzi účastníkmi sa dajú vyriešiť mimosúdne a predíde sa ďalším sporom o plnenie. Ak zákon o ochrane spotrebiteľa výslovne určuje, že následkom absencie obligatórných náležitostí zmluvy o úvere je bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, musí mať spotrebiteľ k dispozícii aj právny nástroj, a aby sa takéhoto určenia mohol domáhať.

Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp.zn. 9Co/309/2014 zo dňa 25.5.2017 a Rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co/224/2013 zo dňa 12.2.2014.

S poukazom na vyššie uvedené, má žalobca za to, že je u neho dostatočne osvedčený naliehavý právny záujem na určení, že úver ktorý mu žalovaný poskytol je bezúročný a bez poplatkov.

K bodu III vyjadrenia žalobca uvádza, že tvrdenia žalovaného sú účelové. V zmluve nepochybne absentujú obligatórne náležitosti v zmysle ust. 9 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. a to údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Ako skonštatoval vo svojom rozsudku sp.zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30.3.2017 Krajský súd Prešov. Obdobne rozhodol aj Okresný súd Trnava rozsudkom sp.zn. 22C/172/2016 zo dňa 20.4.2017. K výške RPMN, ak dlžník uzatvorí s veriteľom dohodu o plnení dlhu v splátkach, dochádza tým k modifikácii úverovej zmluvy (ide vlastne o dodatok k úverovej zmluve) a teda na posudzovanú zmluvu sa musí vzťahovať výška RPMN 302,67 %, ktorá výška je v rozpore s dobrými mravmi. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca vzal výšku RPMN pri podpise zmluvy na vedomie ešte neznamená, že takéto dojednanie je v súlade s platnými právnymi predpismi. Z tvrdenia žalovaného vyplýva, že sa mu výška RPMN 302,67 % zdá v súlade s platným právnym poriadkom a zaslúži si právnu ochranu. Žalovaný vôbec nepovažuje takúto výšku nákladov spotrebiteľa za rozpornú s dobrými mravmi, čo u žalobcu vzbudzuje pochybnosť o tom, či sa dá konanie žalovaného považovať za poctivé s odbornou starostlivosťou alebo len za konanie smerujúce k rýchlemu získaniu benefitov na úkor priemerných a právne neznalých spotrebiteľov.

Ako je zjavné, z formulácie odplaty, do tejto hodnoty žalovaný nezahrnul úroky. Ak si žalobca požičal 1600 eur a má vrátiť 3144 eur, nemôže odplata predstavovať 448 eur, ale 1544 eur, t.j. 96,5% poskytnutej istiny. V zmluve preto absentuje aj ďalšia obligatórna náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., a to odplata podľa osobitných predpisov, resp. jej právne vymedzenie. V zmysle ust. §1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak žalovaný inkasuje za požičanie peňazí úroky a ďalšie poplatky v celkovej výške 1544 eur, nemôže byť odplata vyjadrená sumou 448 eur, s percentuálnym vyjadrením 28%. Zmluva žalovaného je teda viac ako len zavádzajúca.

K výške úrokovej sadzby žalobkyňa poukazuje na rozsudok KS v Prešove sp.zn. 17Co/15/2017 zo dňa 7.3.2017. Priemerné výšky úrokovej sadzby pre novo poskytnuté úvery so splatnosťou do 1 roka dosahovali v čase uzatvorenia zmluvy výšku 7,16 %, úroková sadzba 68,5 % podstatne prevyšuje priemerné úrokové sadzby zverejnené na webovom sídle NBS.

Z dôvodu, že dojednanie o výške úrokovej sadzby ako je RPMN je pre rozpor s dobrými mravmi neplatné, má to rovnaký následok, ako keby v zmluve uvedené vôbec neboli, čoho následkom je v zmysle ust. 11 ods. 1 zákona 129/2010 Z.z., že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Záverom žalobca konštatuje, že v zmluve chýba aj údaj o dátume narodenia žalobcu, hoci zákon požaduje uvedenie tak dátumu narodenia ako aj rodného čísla dlžníka - spotrebiteľa (ust. §9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.).

K neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy žalobca konštatuje, že rozhodcovské konanie ako rýchlejší spôsob riešenia sporov má svoje opodstatnenie najmä v oblasti obchodnoprávných sporov, kedy sú si obe strany rovné, majú porovnateľné znalosti, vedomosti, skúsenosti a dohodnú sa na všetkých podmienkach, za ktorých budú svoje možné budúce spory riešiť alternatívne, pred rozhodcom. Naopak, v oblasti spotrebiteľských vzťahov, je založenie právomoci rozhodcovského orgánu rozhodcovskou zmluvou motivované snahou veriteľov zbaviť zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorá mu inak prináležala v rámci občianskeho súdneho konania (Krajský súd v Prešove rozhodnutie zo dňa 31.5.2011, sp.zn. 20CoE/24/2011, rozhodnutie súdneho dvora EÚ sp.zn. C 40/08, sp.zn. C-240/98 až C-244/98 a sp.zn. C-168/05)

2./ Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 23.10.2017 uviedol, že je toho názoru, že žalobca na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru nemá naliehavý právny záujem.

Podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určenie právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má naliehavý právny záujem. Podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

Podľa ustanovenia § 137 zákona 160/2015 Z.z. Civilny sporový poriadok žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o:

a) splnení povinnosti

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, aj vyplýva z osobitného predpisu alebo

d) určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Vyššie uvedené ustanovenia § 137 CSP písm. c) OSP (Občiansky súdny poriadok - zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) a vo vzťahu k právnym skutočnostiam len v prípade, ak to predpokladá osobitný predpis (napr. dobrovoľná dražba, uznesenie valného zhromaždenia kapitálovej spoločnosti, skončenie pracovného pomeru).

Podľa predchádzajúcej právnej úpravy bolo možné zo strany súdov (pri rozhodovaní, či je možné určiť zmluvu alebo jej časť za neplatnú oprieť sa o časť ustanovenia § 80 písm. c) CSP „právny vzťah“. Takéto slovné spojenie sa ale v CSP vôbec nenachádza, z čoho je zrejmé, že CSP vôbec nepripúšťa žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

Obdobne bola posudzovaná otázka bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy Okresným súdom Bratislava II., ktorý zamietol návrh na začatie konania v konaní vedenom pod. sp.zn. 52C/135/2014 rozhodnutím zo dňa 25.5.2016, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov.

K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 14.6.2017, sp.zn. 17Co/325/2016-75.

Zákon č. 129/2010 Z.z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11. nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

Žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom uzatvorili dňa 24.9.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 403801785, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 1600 eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 1544 eur.

V zmluve o úvere č. 601104788 na prednej strane je uvedené: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 3144 eur, ak nie je dohodnuté inak do 24.9.2016 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi“. Vzhľadom na uvedené, sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane dňa 24.9.2016.

Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 3144 eur s termínom splatnosti dňa 24.9.2016.

Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - Dohody o plnení v splátkach. Dlžník bol dňa 24.9.2015 s predmetnou Dohodou oboznámený, na znak čoho ju podpísal a preto mal vedomosť aj o existencii náležitosti, ktorej v nej následne boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 splátkach vo výške 262 eur, vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 20.10.2015.

Každá vyššie uvedená splátka bola prednostne započítaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Každý klient je o tom informovaný ústne. Zákon vyžaduje obligatórne uvedenie úrokov a iných poplatkov. Nikde nie je ustanovené prerozdelenie splátky. Navyše veriteľ ako jeden z mála používa takýto spôsob započítania a to v prospech dlžníka. Podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ke vo výške 302,67 %. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo, tak ako je ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 28 % stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu RPMN vo výške 302,67 % dohodnutá v dohode o splátkach, predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. V zmluve o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľ zobrať

an vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 20,34 %. Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje a teda bol by to jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Odplata podľa osobitných predpisov je jasne vyjadrená pevnou sumou aj percentuálne v bode 2. zmluvy o spotrebiteľskom úvere a z toho dôvodu je tvrdenie žalobcu o absencii tejto náležitosti absolútne nesprávne. Adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť bola uvedená v prílohe Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ktorá bola žalobcovi predložená spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Nie je preto možné hovoriť o akejkoľvek absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K uvedenému je potrebné poukázať na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovanými bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku, či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp.zn. 12Cmo 95/2005, Občanský zákonník I. §1 až 459, Komentář 2. vydání, Praha, pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NSČR). K tvrdeniu súdu o nekalej obchodnej praktike vo forme klamlivého konania spočívajúcom v dojednaní splatenia úveru v splátkach samostatnou dohodou, žalobca uvádza, že zákon 129/2010 Z.z. nestanovuje žiadnu povinnosť alebo pravidlo v koľkých splátkach a v akých intervaloch splácania sa majú zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzavrieť. Z toho dôvodu nemožno považovať za nekalú obchodnú praktiku poskytovanie úverov so spôsobom úhrady vo forme jednorazovej splátky s prípadnou následnou dohodou o plnení v splátkach. Ďalej žalobca uvádza, že ku klamlivému konaniu nemohlo dôjsť, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere a dohoda o plnení v splátkach obsahuje na prednej strane jasné a čitateľné vyčíslenie RPMN s uvedením priemernej hodnoty ročnej RPMN. Z toho dôvodu mal žalovaný pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dohody o plnení v splátkach prehľad o výške odplaty. Žalobca opakovane uvádza, že dohodou o plnení v splátkach nedošlo k zmene výšky nákladov a stále náklady predstavovali rovnakú sumu tak, ako boli dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Tvrdenia súdu, že žalovaný od počiatku zmluvného vzťahu nepoznal skutočné zmluvné podmienky a zmluvné povinnosti na plnenie ktorých sa zaviazal, je nepravdivé. Rovnako je nepravdivé tvrdenie súdu, že skutočná ročná percentuálna miera nákladov sa stala zrejmu až uzavretím dohody o plnení v splátkach. Skutočná RPMN bola už určená v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v prípade splatenia celého úveru jednou splátkou v dohodnutom termíne. Ak teda žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovanými inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Čo sa týka poplatku za poskytnutie úveru, ten nie je podľa žalovaného neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda, bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka, či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo, že odplata, úrok, či percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o úvere. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia úveru. K tvrdeniam žalobcu týkajúce sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, uvádzajú aj nasledovný Rozsudok Súdneho dvora z

9.11.2016 C-42/15. Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ je neprijateľnou podmienkou dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Je nepochybné, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. NEVÝHRADNOU rozhodcovskou zmluvou, nakoľko v čl. II ods. 1 umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa §17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní majú účastníci rozhodcovského konania v rozhodcovskom konaní rovnaké postavenie a každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. Žalovaný má za to, že v danom prípade nedošlo k porušeniu ustanovenia § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a teda k porušeniu zásady rovnosti účastníkov, o čom svedčí aj odôvodnenie rozsudku Rozhodcovského súdu. Stály rozhodcovský súd žalobcovi (predtým žalovanému) riadne doručil všetky písomnosti - Oznámenie o podanom návrhu na začatie rozhodcovského konania, Výzvy na vyjadrenie sa k návrhu na začatie rozhodcovského konania riadne, ku ktorým sa mal žalobca možnosť vyjadriť. Pre rozhodcovské konanie je príznačná jeho písomná forma a preto miesto rozhodcovského konania nie je zásadné a vzdialenosť od miesta konania nie je dôležitá.

V predmetnom prípade poukazujú aj na Rozsudok Okresného súdu Košice I., ktorý dňa 21.6.2016 pod. sp.zn. 19C/289/2014 zrušil rozhodcovský rozsudok len v časti, následne v zrušenej časti vrátil rozhodcovskému súdu v súlade s ust. § 47 ods. 2, ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. v znení neskorších predpisov a doplnkov. Žalovaný zdôrazňuje, že takýto právny názor vyslovil v Uznesení zo dňa 30.5.2011, sp.zn. 14NcC/10/2011 aj Krajský súd v Bratislave. Podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (t.j. dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Žalobca má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu na viac treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama o sebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Predmetné ustanovenie Občianskeho zákonníka na viac treba vykladať eurokonformne v zmysle znenia Smernice. Podľa písm. q)ods. 1 Prílohy tejto smernice je zakázané iba dojednanie, aby spotrebiteľ riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou. Okrem toho nie je splnená ani podmienka existencie sporu nepodliehajúceho právnym ustanoveniam. Podľa konštantného záveru súdnej judikatúry a odbornej literatúry, ako aj iných jazykových verzii smernice, ide o rozhodcovské konanie nemajúce oporu v príslušnej právnej úprave a teda o nezákonné rozhodcovské súdy. V danom prípade má rozhodcovské konanie plne oporu v Zákone o rozhodcovskom konaní, ktorý arbitrabilitu spotrebiteľských sporov nevyklučuje a nezakazuje. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení zákona č. 394/2011 Z.z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup na urovnanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Tento záver je uvedený o.i. aj v odbornej literatúre: Raban,P. Autorizovaní rozhodcovia alebo adjudikátori? Je efektívne zabezpečená spravodlivosť v spotrebiteľských vzťahoch? Treba len zdôrazniť, že platné a účinné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských úverov sú vo vzťahu k právnej úprave spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (aj keď ani táto zásadne rozhodcovské konanie nezakazuje) nielen lex specialis, ale aj lex posterior a teda jednoznačne majú prednosť pri aplikácii. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva jednoznačne aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 2.3.2011, sp.zn. 12 Cmo13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C - 168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodiť z

toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských potvrdená, o.i. aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30.10.2009, sp.zn. 33 Cdo 2675/2007 ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 1.3.2011, sp.zn. 19 Co 481/2010 publikované na www. Profipravo.cz. rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.6.2010, sp.zn. 23 Cdo 1201/2009 bola popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre čitateľným písmom a spotrebiteľ vedel, že text ktorý podpisuje obsahuje rozhodcovskú doložku ako aj to, že ochrana spotrebiteľa má svoje medze, a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Medzi žalobcom a žalovaným bola v tomto prípade uzatvorená zmluva na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere.

3./ Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi - zmluvou o spotrebiteľskom úvere na čl.3, rozhodcovskou zmluvou na čl. 4, všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru na čl. 5, dohodou o plnení v splátkach na čl. 6 a zistil tento skutkový stav:

Strany sporu uzavreli dňa 24.9.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol poskytnutý žalobcovi bezhotovostný spotrebiteľský úver v sume 1.600 eur, ktoré peňažné prostriedky sa zaviazal vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 1.544 eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 3.144 eur. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola dohodnutá vo výške 448 eur, čo predstavuje RPMN vo výške 28%, ktorá bola vypočítaná v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Úrok bol dohodnutý vo výške 68,50% ročne z poskytnutého úveru až do jeho úplného uhradenia čo v prípade riadne splateného úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 1.096 eur. Žalobca sa zaviazal čiastku 3.144 eur zaplatiť do 24.9.2016 a teda termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 24.8.2016. Žalobca zobral na vedomie, že výška priemernej RPMN ku dňu podpísania zmluvy je vo výške 20, 34%. Zároveň sa zmluvné strany dohodli na tom, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej zmluve o spotrebiteľskom úvere, žalobca sa zaväzuje žalovanému zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 eur.

Z rozhodcovskej zmluvy na čl. 4, ktorá bola stranami sporu podpísaná 24.9.2015 vyplýva, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 403801785 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto zmluvy alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto zmluvy, budú riešené pred stálym rozhodcovským súdom, pričom zmluvné strany sa dohodli, že táto zmluva má povahu alternatívnej rozhodcovskej zmluvy a teda umožňuje stranám sporu podať aj návrh na začatie konania týkajúci sa sporu na príslušnom všeobecnom súde SR podľa ustanovenia Zákona 99/1963 Zb. Podanie návrhu na všeobecný súd SR pred začatím spotrebiteľského rozhodcovského konania predstavuje rozvázovaciu podmienku tejto zmluvy.

Strany sporu uzatvorili dňa 24.9.2015 dohodu o plnení v splátkach, na základe ktorej sa žalobca zaviazal uhradiť dohodnutú splátku riadne a včas v súlade s touto dohodou s tým, že strany sporu sa dohodli, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 403801785 zo dňa 24.9.2015 sa mení tak, že žalobca sa zaviazal žalovanému uhradiť celkovú čiastku 3.144 eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 262 eur vždy k 20.ému kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 20.10.2015 s tým, že žalobca ako spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška RPMN sa vypočítala v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 302,67%. Zároveň žalobca zobral na vedomie, že výška priemernej ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver je vo výške 20, 34%.

4./ Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2, 4 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a, b) zák. č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2, písm. c), písm. f), písm. k), písm. x), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: (c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, (f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, (k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, (x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

5./ V danom prípade žalobca odvodzuje svoj nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri uzatváraní ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvným typom s osobitnou právnou úpravou upravenou v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorý je k ustanoveniam Občianskeho zákonníka s podrobnou úpravou spotrebiteľských zmlúv predpisom lex specialis a podľa názoru konajúceho súdu ide aj v prípade predmetnej pôžičky o spotrebiteľskú zmluvu. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 129/2010 Z. z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj podľa § 54 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Súd teda úverový vzťah zmluvných strán posudzoval ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj podľa citovaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.

6./ Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v predmetnom konaní súd posudzoval spotrebiteľskú zmluvu, kde žalovaný mal postavenie dodávateľa a žalobca postavenie spotrebiteľa, vo veci tak išlo o spotrebiteľský spor / § 290 a nasl. CSP/. Samotné uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.9.2013 nebolo medzi stranami sporné a žalobca k žalobe priložil aj jej písomné vyhotovenie. Súd podrobil uvedenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere súdnej kontrole, pričom dospel k záveru, že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa § 9 ods.2 písm. k/ zák. č.129/2010 Z.z. s spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely

jeho splatenia. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa v zmysle § 11 ods.1 písm. a/ Zák.č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods.1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a/ až k/, r/, a y/ a § 10 ods.1. Pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, tak ako tomu bolo v tomto prípade, uvedený nedostatok spôsobuje následok uvedený v § 11 ods.1 zák.č. 129/2010 Z.z. a spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje dva rôzne údaje o výške RPMN, keď v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.9.2015 sa uvádza údaj 20,34% a v dohode o plnení v splátkach 302,67%. Podľa § 9 ods.2 písm.i/ zák.č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkovú čiastku, ktorú mu spotrebiteľskom úvere. Ide o základný údaj, uvedenie ktorého je predpísané v spotrebiteľských zmluvách a neuvedenie tohto údaju je sankcionované tým, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Uvádzanie dvoch rozdielnych údajov týkajúcich sa výšky RPMN, v spotrebiteľskej zmluve považuje za zavádzanie spotrebiteľa, resp. klamanie spotrebiteľa a jeho porušenie povinností dodávateľa § 4 ods.5, §5 ods.1 zákona číslo 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a podľa § 7 ods.2/ citovaného zákona ide o nekalú obchodnú praktiku, ktorá spôsobuje, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože neboli mu dané k dispozícii správne informácie, resp. nepravdivé. Postup žalovaného pri uzatváraní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako nekalá obchodná praktika v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, keď obchodní mandáti žalovaného neposkytli žalobcovi náležité informácie, nepristupovali k spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi. Takéto konanie žalovaného sa považuje za nekalé obchodné praktiky a klamlivé konania v zmysle §§ 7 a 8 zák. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a každá nekalá praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi.

Po zrušení zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zákonodarca určil, že maximálna výška odplaty bude stále regulovaná explicitne a nie všeobecne, na základne pravidla o dobrých mravoch, a danú úpravu zaviedol do zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka, výška odplaty za úver na základne spotrebiteľskej zmluvy je výslovne regulovaná podľa ust. 53 ods.6. Dohodnutý úrok totiž predstavovala 61 %. Súdny už vo viacerých rozhodnutiach sa zoberali platnosťou dohody o úrokoch práve s ohľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo 26/11 zo dňa 26.4.2012 uviedol: „Nepriemeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi nepriemerané až úžernícke úroky. V spomínanom prípade išlo o dve zmluvy o pôžičkách, pri ktorých úrokov presahovali takmer 4 až 5 a pol násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách. Pri úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto sporu bol dohodnutý úrok 68,50 %, pričom z internetovej stránky NBS, ž pri spotrebiteľských úveroch z dobou splatnosti do jedného roka bola priemerná úroková sadzba 7,16 % ročne, teda takmer 9- násobne nižšia ako v spornej zmluve. Nepochybne ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3 Co 151/2012 zo dňa 25.9.2013, ktorý konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100 % proti priemeru bánk. K podobnému záberu dospel Krajský súd v Prešove aj v rozsudku 16 Co/71/2011 zo dňa 8.12.2011, ktorý zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov zo subjektmi, ktorý ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Nepochybne teda dohoda o úrokoch v predmetnej úverovej zmluve je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa §39 OZ.

Pokiaľ žalobca namietal neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy vo svojom písomnom podaní zo dňa 8.11.2017, ktoré došlo tunajšiemu súdu dňa 13.11.2017, súd poukazuje na skutočnosť, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným dňa 24.9.2015 je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko v článku II. odsek 1 umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Takže rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní a teda neposúdil predmetnú rozhodcovskú zmluvu ako neprijateľnú podľa § 53 ods. 4 písm. r / OZ.

7./ Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

8./ Súd vyhovel žalobe žalobcu a žalobca mal preto ako úspešná strana v konaní nárok na náhradu trov konania v plnej výške, ktorý nárok si však neuplatnil a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach, cestou Okresného súdu Topoľčany na Krajský súd v Nitre.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).